

26. Maj 2015

I medfør af § 36 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg hermed følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag:

Hvordan kan Inatsisartut samlet arbejde for en handlingsplan for at barnets ret til at se begge forældre, hvis det er I barnets tarv, forbedres og familieretten moderniseres, så der også tages hensyn til fædres muligheder for at have børnene hos dem samt have bedre muligheder for samvær med deres børn. Inatsisartut bør arbejde for at mulighederne for konfliktmægling øges I praksis og at der skabes mulighed for at der gribes ind hvis samværsaftaler ikke overholdes.

(Medlem af Inatsisartut Aaja Chemnitz Larsen, Inuit Ataqatigiit)

Idet vi takker Inuit Ataqatigiit for deres forslag til forespørgselsdebat, skal vi fra Siumut hermed komme med følgende bemærkninger.

Når vi kommer ind på de levende væsener der findes i verden, så er børnene de vigtigste. Alle ønsker vi børnene de bedste levevilkår og opvækstbetingelser, samtidig med, at vi ønsker børnene de bedst mulige miljøbetingelser under deres opvækst.

Når vi så kommer ind på de mange udfordringer, der trods alt er, så kan de føles som om den velkomst vi fik til livet, indimellem gradueres, så nogen måske føler sig mere eller mindre velkomne, og dog, er det nok sådan, at en af livets mange kendetegn netop handler om, at vi indimellem kommer lettere til tingene og andre gange kan udfordres rimeligt meget - sådan er livet nu engang nok indrettet.

Vort menneskesyn præges meget af, at vi tror på, at det enkelte menneske fødes med fornuften i behold og at kun det bedste og mest positive livssyn er styrende for de udfordringer, som det enkelte menneske møder i sin søgen inde i sig selv og i sine omgivelser.

Det forhold at det offentlige blander sig i alle livets forhold og endda har pligt og ansvar hertil, medfører indimellem, at nogen får nogle knubs når de ramler ind i den ellers usynlige mur.

Vores individuelle status fortæller os indimellem, at vi bør tage et større individuelt ansvar og at vi bør løfte mere i flok, hvilket faktisk kan lade sig gøre uden at vi absolut skal være totalt afhængige af det offentlige.

Vi kan ikke komme udenom, at vi bør satse på, at opnå, at familierne har selvværdet i orden og at de kan klare sig igennem tilværelsen på selvstændig vis. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi tror på, at kendetegnet for et sundt samfund også kan måles på, hvordan vi behandler vores svagere medlemmer af samfundet, idet disse bør sikres de bedst mulige levevilkår.

Vi bør dog på enhver tænkelig måde sikre os, at vi så vidt det overhovedet er muligt, skal arbejde på, at afhængigheden af det offentlige er så minimal som muligt, hvilket dermed hænger sammen med dette debatoplægs kerne, idet børnefamilierne når de oplever kriser, bør have en konfliktmægler at henvende sig til i det offentlige rum.

Med dette korte indlæg ønsker Siumut en god debat.

Vivian Motzfeldt

Siumut